

Influencers, per Mireia Vives

La cantant valenciana ens fa un passeig pels seus referents més primaris, on trobem Dire Straits, Al Tall i Battiato, entre altres | "'Som de la pelitrúmpeli' és el millor disc infantil i d'arrel que puga existir"

Mireia Vives | Michal Novak

Els matins al número 4 de la plaça Major sempre estaven plens de música. Recorde passar hores i hores davant el Technics del 79 que varen comprar els meus pares després de casar-se i que lluí al saló de casa. Tot un luxe pagat a terminis -100.000 pessetes!, i de regal, el mític *Dire Straits* (Warner, 1978) de **Dire Straits** que encara sona de meravella-. Me'l mirava i no me l'acabava! Platejat i elegant, amb un munt de botons de colors que emplenaven el firmament dels meus 6 anys mentre els bafles retronaven amb el "Carmina Burana" de **Carl Orff**. La força d'eixos timbals i l'estripada conversa del Cor amb la Deessa Fortuna em feia sentir més petita, i no era per a menys, ara que llig els versos: ?La sort en la salut i en la virtut estan en contra meu,/ m'espenta i em llastra,/ sempre esclavitzat./ En aquesta hora/ sense tardança/ toca les cordes vibrants./ Perquè la sort/ derroca el fort,/ ploreu tots amb mi'. Encara hui em colpeja quan ho escolte, i és per això que aquest compositor i col·leccionista d'insectes va ser un dels meus primers *influencers*.

Som de la Pelitrúmpeli (Ànec, 1980) d'**Al Tall**. Aquest sigué el meu primer contacte amb els sons del folk mediterrani. Una aventura gràfica, sonora i interactiva, on un grup de xiquets originaris d'un país imaginari arriben amb el seu vaixell al port de la Vila Joiosa (la Marina Baixa), des d'on enceten un viatge pel País Valencià acompanyats de Pepa i Nelo, que mostraran als xiquets les tradicions, cànctics populars i costums de les comarques valencianes. Així vaig aprendre a parlar l'idioma de la colla de la Pelitrúmpeli, un particular dialecte del català: ?Amics, portempelim molt

de temps navegantelim, però ara baixaremiquem i farempelim un viatge per terra'. També vaig conèixer "La bolangera", "El tio Toni" i "El tio Caliu", i amb la "Dansa del burret" faria els primers passos de ball i descobriria per fi d'on venia aquella bressola que ma mare em cantava al caure la nit. Per a mi és el millor disc infantil i d'arrel que puga existir, i des que conec la Pelitrúmpeli ?soc de la llum'. Uns influencers dels bons, vaja. **Al Tall** ha estat una escola per a moltes de nosaltres i? Vaig aprovar algun examen d'història gràcies a ells (cal dir-ho tot). Més tard arribaren "La puerta de Alcalá", "Camino Soria", "Maracaibo", "No hay marcha en Nueva York"..., un mapa de cançons amb les quals fins i tot vaig creuar el toll, al més pur estil dels vloggers de viatges (no bloggers), quan encara no sabia ni que Youtube existiria.

Un altre personatge que hi havia per casa era **Franco Battiato**. Sí, hi venia molt. El sicilià més dandi, prim com una llapissera i amb tot el tarannà d'haver nascut als peus de l'Etna, em va captivar per sempre. Jo fluïxjava en enxampar al vol algunes paraules en italià i sobretot, sobretot, amb la manera que tenia de moure's. Però més enllà de l'amor a primera vista, **Battiato** va fer trontollar les meues fronteres musicals i vitals. Un univers de sons amb sintetitzadors i veus corals, una mena de tecno filharmònic amb lletres plenes de sarcasme, filosofia i política que em farien obrir la ment, cuidar i créixer el meu imaginari, enamorar-me de la vida i ballar molt. Hi ha "Bandiera bianca" per als influencers del segle XXI, però que sapiguen que en el segle passat ja n'hi havia.